



Een verjaardagslama

'Meee-meee-mmemmemmee...'

Einstein deed één oog open. De zon ging net op in het smalle raampje van de lamastal.

'Mee-mimimimi...'

Einstein kreunde. 'O, Peterselie! Het is zeven uur 's ochtends. Kun je me niet nog eventjes laten slapen?'

'Je bent jarig vandaag, dus het is een mooie da-haag. Er is weer een lamajaar voorbij, daarom zijn wij heden blij!'
klonk het vlak bij zijn oor.

Einstein knipperde slaperig met zijn ogen. Een sneeuwwitte kuif kwam dichterbij en twee grote, donkere ogen met lange wimpers keken vol verwachting op hem neer.

'Nou? Wat vond je van mijn zelfverzonnen lama-





verjaardagslied?' vroeg Peterselie.

'Ik... eh... hmmm. Ik had het fijner gevonden als je het ietsje later voor me had gezongen,' mompelde Einstein. Hij was nog steeds niet helemaal wakker. Dat veranderde meteen toen een dikke klodder speeksel vlak voor zijn voorbenen op de grond viel. 'Jakkes!' riep Einstein en hij stond in één beweging op zijn vier hoeven.

'Weet je wel hoeveel werk ik in dat lied heb gestoken! En het rijmt nog ook!' riep Peterselie verontwaardigd. 'Maar je vindt het niet eens leuk. Je mekkert alleen maar. En dat op je ver-ver-ja-ha-haardag!' Dat laatste woord ging over in een gesnik.



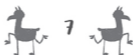
Einstein wist maar al te goed dat zijn vriendin overdreef, maar toch had hij spijt dat hij niet wat aardiger was geweest. 'Sorry, Peterselie. Natuurlijk vind ik je lied helemaal geweldig. En het rijmt zelfs. Zo ongeveer.' Einstein schudde zich even flink uit. 'Ik was nog niet helemaal wakker. Maar nu wel. En ik heb er enorm veel zin in.'

'Echt?' snikte Peterselie.

'Ja hoor, echt,' zei Einstein met nadruk. 'Zijn we weer vrienden?'

'Tuurlijk,' antwoordde het sneeuwwitte dier blij. Eigenlijk was Peterselie helemaal geen lama, maar een alpacavrouwtje. Ze was dan ook wat kleiner en sierlijker dan Einstein en haar vacht was wat pluiziger. Maar hun huismensen, de familie Zonneschijn, noemden beide dieren voor het gemak lama's. Ook Peterselie nam het meestal niet zo nauw met het verschil, maar af en toe kwam de diva in haar naar boven en was ze overdreven trots op haar sneeuwwitte alpacavacht. Net op dat moment vloog de staldeur open.

'Kijk eens, ze zijn allebei al wakker!' riep een hoge meisjesstem.



'Hallo, Lilly,' blaatte Peterselie blij toen een meisje met een blonde paardenstaart de stal binnenkwam. Ze werd gevolgd door een meisje met een wilde bos rode krullen. Dat was haar grote zus. 'En Finja is er ook,' stelde ze vast.

'Goedemorgen samen,' mompelde Einstein.

De twee meisjes lachten en draaiden zich om naar hun ouders. 'Volgens mij kunnen de lama's ons verstaan,' zei Finja opgewekt. Ze was de oudste dochter van Lisa en Koert Zonneschijn en met zijn viertjes woonden ze op de boerderij Elzenbeek.

'Dat menen ze toch niet!' Peterselie stampte met haar linkervoorbeen. 'Zullen ze het dan nooit begrijpen?' Hoofdschuddend stak ze haar hoofd door de deur van de box. De twee lama's hielden van hun huismensen, maar Peterselie snapte niet waarom de familie Zonneschijn niet leek te begrijpen dat lama's boven de menselijke wezens stonden. Dat was toch logisch? De lama's konden tenslotte moeiteloos verstaan wat de mensen zeiden. Maar omgekeerd? Geen woord. Dus: wie was er nou slimmer?

'Laat maar, Peterselie. Onze huismensen zullen het



nooit leren,' zei Einstein. 'Maar ze zijn wel heel lief,' voegde hij eraan toe.

Misschien begrepen de Zonneschijns de lamataal toch een klein beetje, want Finja en Lilly haalden twee lange stengels uit hun zakken.

'Knabbelmuesli!' riep Peterselie enthousiast. 'De grootste is voor mij-hij!'

'Vergeet het maar. Ik ben vandaag jarig. Ik krijg ze allebei,' antwoordde Einstein.

Peterselie zette grote ogen op. 'Maar... maar...' stamelde ze. Einstein begon te lachen. 'Je zet me op de verkeerde hoef!' morde Peterselie. Maar voor ze weer boos kon worden, hield Finja een van de mueslistengels voor haar neus. Lilly voerde de andere aan Einstein.

Een paar minuten lang hoorde je niets anders dan tevreden kauwen.

'We hebben een verrassing voor jullie,' zei Finja ten slotte. Ze keek even naar haar ouders. Lisa en Koert Zonneschijn glimlachten.

'Zeg het dan! Ik ben dol op verjaardagsverrassingen,' mompelde Einstein.

'Jullie krijgen een nieuwe stalgenoot!' flapte Lilly eruit.



Haar zusje knikte. 'Papa en mama hebben een derde lama gekocht. We gaan hem vanmiddag ophalen.'

Einstein verslikte zich in zijn laatste hapje muesli. 'Wat?' proestte hij.

Peterselie liet van schrik een paar graankorrels uit haar mond vallen. 'Huh?' piepte ze. 'Waarom?'

'We vinden het zo leuk!' straalde Lilly. 'Jullie ook?' 'Neeeee!' blaatte de witte lama en ook Einstein mopperde.

'Horen jullie dat? Ze vinden het leuk!' riep Lilly enthousiast.

Peterselie en Einstein keken elkaar aan. 'Ze begrijpen echt geen woord van wat we zeggen,' zuchtte Einstein.

'Hé mama? Als we drie lama's hebben, komen er dan nog meer mensen voor de wandelingen?' vroeg Lilly.

Haar moeder, een lange vrouw met donkerblond haar, knikte. Vader Koert hield als politieagent orde op zaken in het kleine stadje terwijl Lisa Zonneschijn op de boerderij bleef. Daar organiseerde ze uitstapjes en wandeltochtjes voor dierenliefhebbers. Ze mochten met de lama's aan de halster door het bos en de weilanden rond de boerderij lopen. Daarna gingen ze met een



goed humeur naar huis. Iedereen was altijd verrukt van de lieve, door lange wimpers omrande ogen en de pluizige, zachte vacht van de lama's.

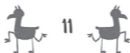
Peterselie en Einstein vonden de wandelingen zelf ook leuk. Vooral omdat er langs de paden lekker gras en sappige klaver en klein hoefblad groeiden. En na afloop kregen ze heel veel aaitjes en lag er een in stukken gesneden worteltje voor ze klaar. Moesten ze dat straks allemaal delen met een vreemde lama?

'Voor die wandelingen hebben ze toch niet nog een derde lama nodig?' pruilde Peterselie.

'Ik begrijp ook niet wat de mensen dachten,' zuchtte Einstein. 'Met zo'n nieuwe raakt alles in de war. Straks is het een ochtendlama, of...' Einstein dacht na over wat zijn rustige leventje nog meer zou kunnen verstoren. 'Of wil hij de hele tijd kletsen?'

'Die nieuwe is vast een enorme sukkel,' stelde zijn lamavriendin vast. 'Ik wil hem er in elk geval niet bij hebben!'

Einstein schudde met zijn karamelkleurige kruin. 'Ik ben bang dat we geen keuze hebben. Je hebt gehoord wat onze huismensen zeiden. Over een paar uur



brengen ze die lama hierheen.'

'Ik ga geen woord tegen die nieuwe zeggen. En ik ga spugen,' dreigde Peterselie.

'Wacht nou eerst maar af. Misschien is hij best aardig,' probeerde Einstein de witte lama gerust te stellen. Maar Peterselie draaide stil kniezend haar witte achterwerk zijn kant op.

Met een zucht liet Einstein zich weer in het zachte stro vallen. Als Peterselie niet met hem wilde praten, kon hij net zo goed verder slapen. Misschien kreeg hij daar de kans niet meer voor als die nieuwe lama hier straks was. Waarschijnlijk was het dan voorgoed gedaan met de rust in de stal. Einstein sloot zijn ogen. Eigenlijk had hij zich zijn verjaardag heel anders voorgesteld!

